

הכירו את החברים מהרמזור

תכנית "החברים מהרמזור" כוללת סיפורים, הצעות לדיון, למשחקים ולפעילויות יצירה. בנוסף, לכל ילד יש חוברת פעילות אישית המלווה את הפעילות הקבוצתית. התכנית פותחה על ידי עמותת אור ירוק והחברה למתנ"סים כמענה למתנדבים הפועלים בגני ילדים במסגרת תכנית זה"ב בגן.

"החברים מהרמזור" הם שלושה חברים דמיוניים: ללה, נונו וראש ראש, המייצגים את צבעי הרמזור. החברים מופיעים בכל הסיפורים לצד ילדים המתמודדים עם חוויות שונות בדרכים. החברים מהרמזור מזכירים להם כיצד להיות בטוחים בדרכים. לָלָה - ללה היא הירוקה, והיא זו שמזכירה את כללי הזהירות בדרכים. שמה ניתן לה מכיוון שכל הפעולות שעושים מתחילות ב"לָה" או ב"לָה" (להקשיב, להביט, לתת יד, לחצות). ראש ראש - הוא האדום שבחבורה. הוא רציני, מבוקר, לא ממהר לפעול, חושב קודם. שמו ניתן לו בגלל אופיו - הוא פועל מהראש. נונו - הצהוב מבין השלושה. הוא שובב, זריז, מעיז. שמו ניתן לו כקיצור של "נונונו". בכל סיפור הוא נעלם מהרמזור ומוצא ילדים שזקוקים לעזרה או לתזכורת של כללי הבטיחות בדרכים. במצב כזה הוא מזעיק את חבריו למשימה.

הצעות ליצירת סביבה משמעותית להעברת התכנים:

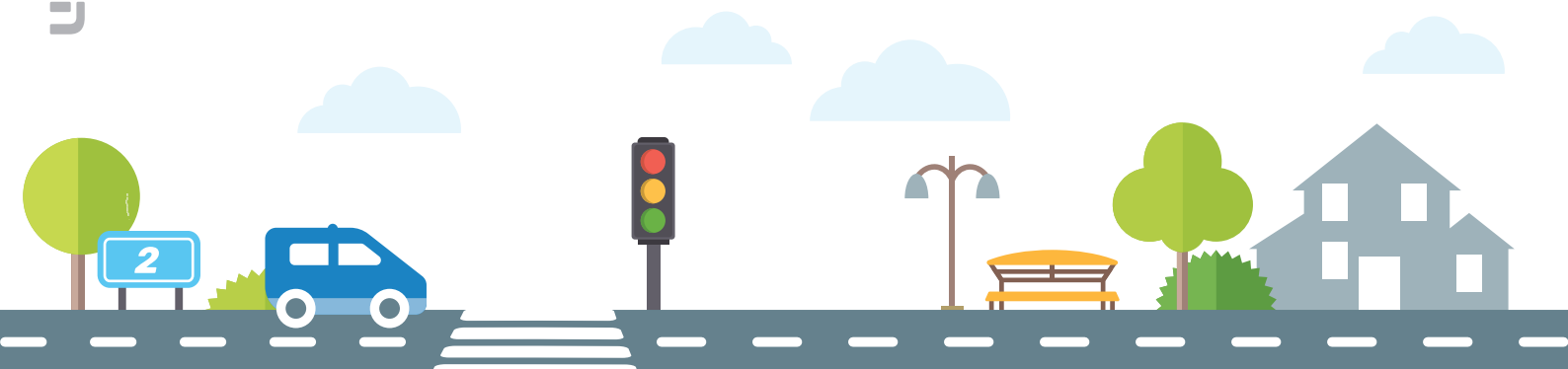
- לבשו ווסט זוהר במהלך הפעילות.
- קופסת הפתעות - עטפו קופסת נעליים וקשטו אותה בתמונות ובמדבקות בנושא בטיחות בדרכים. עם פתיחת כל מפגש, הילדים יצטרכו לנחש מה יש בקופסה, באמצעות שאלות שהתשובה עליהן היא: "כן" או "לא". לדוגמא: "האם זה פיל?" "האם זה רמזור?" עודדו את הילדים לשאול שאלות כלליות ("זה גדול?" "זה בעל חיים?")

וכד'). אחרי כ-20 שאלות, גלו לילדים מה בתוך הקופסה. את הקשר של החפץ לתוכן המפגש הילדים יגלו במהלך המפגש. בקשו מהילדים להביא למפגשים הבאים חפצים הקשורים לבטיחות בדרכים (מהבית או מהגן) ולהכניסם לקופסה. תוכלו ליזום פעילות בה כל ילד להכין לעצמו קופסה אישית בה יוכל לשחק בבית עם המשפחה.

• כל מפגש יסתיים בקריאה: (לפי הקצב של הו- הא- מה קרה): *מה כולנו מבטיחים?*
להיזהר בדרכים!

• פינת בטיחות בדרכים : בחרו מקום בו תוכלו להציג את המסרים בנושא בטיחות בדרכים עליהם אתם עובדים עם הילדים. פינה יכולה להיות על קיר, דלת, גדר. ניתן להניח ליד הפינה שולחן פעילות ועליו מדבקות של כבישים, בתים מקופסאות, עצים וכדומה.

הפירו. את החברים מהרמזור

כמו בכל יום חמישי, גם היום אמא ואני הלכנו ברגל לגן. אמא הלכה לאט ואני דלגתי לידה, וספרתי את המכוניות שעברו בכביש. כשהגעתי לשפת המדרכה כמעט שכחתי לעצור ולחכות לאמא.

ראיתי מכונית לבנה נוסעת בדיוק לכוון מעבר החציה. אמא צעקה "נדב!!!"

נבהלתי, ועצרתי ממש על שפת הכביש. המכונית עצרה לידי בחריקת בלמים.

מהמכונית יצאה אשה בחלצה לבנה. היא החזיקה את ראשה בשתי ידיה ואמרה, "ילד, כמעט ירדת לכביש בלי לעצור ולהביט. מזל שלא קרה כלום!"

הרגשתי דמעות קטנות בעינים, ולא עניתי. שתקתי.

אמא הגיעה בינתיים למעבר החציה. היא לא אמרה כלום, רק החזיקה את היד שלי קצת יותר חזק מאשר בדרך כלל.

אמא ואני הבטנו לכל הכוונים, ורק כשהיינו בטוחים שאף מכונית לא מתקרבת, חצינו את הכביש.

"מה קרה? שכחת את הכללים?" שאלה אמא כשנכנסנו לגן. "כן. לא שמתי לב." עניתי.

אמא לטפה את ראשי. היא מאד נבהלה, אני יודע. לפני שנפרדתי ממנה אמרתי, "אולי אני אמציא סימן שיזכיר לי ולכל הילדים את הכללים, ולא נשכח אותם אף פעם."

"רעיון טוב!" אמרה אמא - והלכה לעבודה.

"צריה לזכור את כל הכללים", חשבתי בלב, "לעצור, להקשיב לקולות, להביט לכל הכוונים, לתת יד למבגר - ולחצות בזירות ובמהירות את הכביש. מה יכול להזכיר לנו את כל הכללים בבת אחת?" ופתאם ידעתי.

"להקשיב... להביט... לתת יד... לחצות... להקשיב... להביט... ללה. חברה שקוראים לה ללה תזכיר לנו את הכללים. להקשיב, להביט, לתת יד, לחצות - ללה."

נסיתי ליצר כל מיני פלונות. בסוף יצאה לי ללה פזאת שמייד אהבתי, כמו האור הירק שברמזור. קפלתי והכנסתי לכיס, כדי שהיא תהיה אתי כל הזמן.

כדי שללה לא תהיה לבד, הוספתי לה שני חברים – אחד אדום ואחד צהוב, כמו הרמזור. לאור האדום קראתי "ראש ראש" כי הוא בראש הרמזור והוא נראה לי הכי רציני וחושב. ולאור הצהוב קראתי "נונו" שזה קיצור של נוננו, כי הצהוב נראה לי תמיד הכי שובב.

מאז, אני אוהב לדמיין איך שלושת החברים, ללה, נונו וראש ראש יושבים ברמזור, מסתכלים על הילדים בשכונה ושומרים עליהם שיהיו בטוחים בדרכים.

